

vi vel ikke vente, at det bliver stort bedre i indeværende Aar og neppe heller i 1927—28. Det er derfor nu mere end nogen Sinde ganske nødvendig, at hvis der skal ske en væsentlig Takstreduktion, maa en væsentlig Udgiftsreduktion finde Sted, og den kan jeg ikke se kan komme paa anden Maade end den af mig saa mange Gange paa-pegede. Og jeg vil tilføje, at hvem der ikke vil denne Udgiftsreduktion, maa hellere først end sidst opgive at tale om Takstreduktion; thi kun paa disse Vilkaar lader en saadan sig gennemføre.

Til den højtærede Undervisningsminister vil jeg sige, at jeg blev ikke imponeret af hendes Udtalelser om Nedlæggelse af de kostbare Statsskoler i Randers og Viborg. Det var vistnok oprindelig den højtærede Finansministers Paafund, men den højtærede Undervisningsminister fandt, at det var saa god en Bid, at hun umulig kunde lade den ligge. Jeg ser meget godt, hvad Meningen med det er. Det var ikke nogen saglig Bemærkning. Naturligvis kunde det ikke falde mig ind, naar jeg talte om Nedlæggelse af Statsskoler, at tænke paa to af de ældste og i lokal Henseende nødvendige Skoler som Randers og Viborg. Jeg har selvfølgelig ment, at der maatte være Tale om yngre og mere periferiske Skoler, mindre nødvendige Skoler end disse. Men naturligvis var Meningen den at faa Lejlighed til at diske op paa ny med de store Udgifter, disse Skoler havde voldt; derfor havde Venstreministeriet Skylden. En Usandhed bliver dog ikke bedre ved at gentages, og derfor tror jeg heller ikke, man faar nogen større Fornøjelse deraf. Forholdet er som bekendt dette, at den — som jeg indrømmer — alt for kostbare Plan til Bygningerne skyldtes ikke Venstreministeriet, men det foregaaende Ministerium, og det Undervisningsminister Appel foretog med Hensyn til disse Skoler var kun at formindske Omkostningerne. Der er intet Kød paa det Ben. Derimod gik den højtærede Undervisningsminister jo udenom det, som var min Hovedbetragtning, nemlig at det vil blive nødvendigt baade af økonomiske Grunde og af sociale Grunde, saaledes som jeg nærmere udviklede det, at begrænse Adgangen til det, man før kaldte den højere Skole. Det er den rette Fremgangsmaade baade i den ene og den anden Henseende; den vil føre med sig den nødvendige Besparelse, og den vil fri os for, hvad jeg betragter som et socialt Onde, nemlig en Overfyldning med et Eksamensproletariat, som ikke vil have gode Følger i Fremtiden. Dette Spørgs-

maal lod den højtærede Undervisningsminister ganske ligge.

Jeg skal derefter henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister. Jeg forstod, at han vilde modsætte sig, at man træder i Tarifforhandlinger med Tyskland for at opnaa yderligere Lempelser i den tyske Toldlov. Jeg beklager i meget høj Grad dette, thi det er jo dog ret øjensynligt, at vi ikke kan opnaa særlige Fordele uden at give noget derfor. Det var jo ogsaa først, da vi gav noget, at vi havde en vis begrænset Succes i disse Forhandlinger. Ved at sidde og vente paa, hvad der tilstaar de andre, kommer vi ikke langt, og derfor er det ganske sikkert, at hvis vi vil opnaa noget yderligere med Hensyn til den tyske Toldlov, hvis vi navnlig vil opnaa det paa det mest brændende Punkt, Spørgsmaalet om Kød- og Kreaturtold, ja, saa maa vi gaa til en Tarifforhandling, hvortil der jo ogsaa er rigeligt Materiale. Men det vil den højtærede Udenrigsminister ikke. Han tror at kunne skræmme derfra ved at nævne et saadant Tal som, at der ved Tarifforhandlingerne mellem Polen og Tyskland har været Tale om 600 Poster. Ja, man aabner jo Munden højt ved saadanne Lejligheder, men der bliver dog altid kun forholdsvis faa Punkter tilbage, hvor der virkelig behøver at gøres Indrømmelser. Saaledes vil det ogsaa gaa her.

Jeg kan udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Udenrigsminister erklærede sig villig til at gaa til en Revision af Loven om Udenrigsministeriets Ordning af 1921, og kan ogsaa være enig med Ministeren i, at en saadan Revision ikke kan foretages, inden man har hørt Erhvervene, hvis Udtalelser jo havde en saa væsentlig Indflydelse paa den nuværende Lovs Tilblivelse. Det kan være meget rigtigt, men jeg maa tilføje min Forundring over, at Udenrigsministeren ikke allerede, naar han dog mener, det er muligt, har begyndt paa Arbejdet til en saadan Revision og altsaa i Sommer haft de Forhandlinger med Erhvervene, som er nødvendige. Den Resolution, der blev vedtaget her i Foraaret, og som Ministeriets Medlemmer og dets Parti stemte for, gav jo et tydeligt Fingerpeg om, at alle Love under de forskellige Ministerier skulde gennemgaaes og undersøges med Nedsættelser for Øje, altsaa ogsaa Loven om Udenrigsministeriets Ordning, og det forekommer mig, at naar Ministeren dog mener, at der er Mulighed — hvad jeg i og for sig glæder mig over — saa skulde dette Arbejde have været paabegyndt saa hurtigt som muligt.

Jeg vender mig derefter til den højt-